

Sygn. akt V KZ 27/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

w sprawie z wniosku **D. B.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 21 czerwca 2016 r.

zażalenia wnioskodawcy

na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 18 maja 2016 r., sygn. akt II AKo 44/16 odmawiające przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w kwestii prawomocnie zakończonej postanowieniem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 7 kwietnia 2016 r., sygn. akt IV Kz 238/16 utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 15 lutego 2016 r., sygn. akt IV K 904/14, na podstawie art. 93 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 i 3 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

D. B. wystąpił z wnioskiem o wznowienie postępowania Sądu Okręgowego w Szczecinie zakończonego prawomocnym postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2016 r., sygn. akt IV Kz 238/16 utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 15 lutego 2016 r., sygn. akt IV K 904/14 o nałożeniu na podstawie art. 285 § 1a k.p.k. na adw. D. B. kary pieniężnej w wysokości 3 000 zł, wobec nieusprawiedliwionego należycie niestawiennictwa na rozprawie w dniu 15 lutego 2016 r. przed tym Sądem.

Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Szczecinie zaskarżonym zarządzeniem na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 w zw. z art. 545 § 1 k.p.k., odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, jako niedopuszczalnego z mocy ustawy.

W zażaleniu na przedmiotowe zarządzenie skarżący się wskazał, że art. 540 § 1 k.p.k. odnosi się do prawomocnych orzeczeń, bez wskazania w jakim trybie zostały wydane. Przepis ten nie wyklucza, by postępowanie o wznowienie nie obejmowało prawomocnego orzeczenia wydanego na podstawie art. 285 § 1a k.p.k. Podnosząc powyższe, skarżący się wniósł „o uchylenie” zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne. Zawarta w art. 540 § 1 *in princ.* k.p.k. fraza „postępowanie sądowe zakończone prawomocnym wyrokiem” odnosi się tylko do postępowania sądowego, w którym prawomocnie rozstrzygnięto o przedmiocie procesu. Nie obejmuje ona natomiast kwestii incydentalnych, choć prawomocnie rozstrzygniętych, nawet gdy chodzi o odpowiedzialność za uchybienie obowiązkom procesowym i wymierzenie za nie kary porządkowej (podobnie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2008 r., IV KO 118/07 – Lex 346765, z dnia 13 listopada 2015 r., IV KZ 68/15 – Lex 1844090). Sugestia zażalenia, że skoro art. 540 § 1 k.p.k. nie zawiera wyłączenia postępowania incydentalnego, które doprowadziło do zastosowania przewidzianego w art. 285 § 1a k.p.k. środka przymusu, to postępowanie takie można wznowić – jest chybiona, ponieważ pomija, że przepis art. 540 § 1 k.p.k. nie zawiera żadnego zbioru, pozytywnego, ani negatywnego, postępowań sądowych. W przepisie tym, to jest w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a – c k.p.k., ustawodawca posłużył się pojęciem „czyn”, zdefiniowanym w art. 115 § 1 k.k. oraz zdecydował, że nowe fakty lub dowody mają wskazywać m. in. na niedopuszczenie się właśnie takiego czynu, to jest zachowania o znamionach określonych w ustawie karnej a nie – zachowania zakłócającego porządek czynności procesowych.

Sposób postąpienia z niedopuszczalnym wnioskiem o wznowienie postępowania został określony w art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. Ten ostatni przepis odsyła z kolei do art. 429 § 1 k.p.k., stanowiącego m. in., że należy

odmówić przyjęcia niedopuszczalnego z mocy ustawy środka zaskarżenia. Nakaz odpowiedniego stosowania art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k. *in fine* k.p.k. zobowiązywał do wydania zarządzenia przez prezesa sądu (upoważnionego sędziego) o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania z powodu jego niedopuszczalności. Nie wchodziło więc w rachubę wydanie postanowienia w trybie art. 545 § 3 k.p.k., które zapada w razie oczywistej bezzasadności wniosku, a nie – jego niedopuszczalności (inaczej w powołanym wyżej postanowieniu SN z dnia 13 listopada 2015 r., III KZ 68/15).

Dlatego postanowiono, jak na wstępie.